

สามี

โปรดทำ

เป็นไหม

ได้จนกว่า

หัวองก

กินตับ

พี่จน ข้านสาวนอก

สามีโปรดทำเป็นไม่ได้ยินว่าข้าอยากกินตับ

เขียน

ม่านสายหมอก

บรรณธิการและพิสูจน์อักษร

Lapix

วาดปก

winda

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

เมื่อ 'มารยาทหญิงร้อยเล่มเกวียน' ต้องมาปะทะกับ 'เซียน
อ่านใจ' ความลับ (และตับ) จะเหลือรอดไหมเนี่ย!

แนะนำเรื่อง

'หลินวังซู' ซูเปอร์สตาร์ตัวแม่ระดับออสการ์ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างพระชายาอาภัพที่มีชะตาต้องตรอมใจตาย แต่ระดับตัวแม่มีหรือจะยอมจบแบบ Bad End! ปฏิบัติการ "สร้างทำเป็นอ่อนแอแต่แอบแซ่บ" จึงเริ่มขึ้น!

นางจัดสกิลการแสดงขั้นเทพมาตบตาคนทั้งจวน ต่อหน้าคือภรรยาผู้นำสงสารน้ำตาคลอเบา แต่ลับหลังคือเสือสาวจอมวางแผนที่เตรียมกวาดสมบัติหนีไปเสวยสุข ทุกอย่างดูเข้าทางนางไปเสียหมด... ติดอยู่อย่างเดียว

'อ่องหยางเพย' สามีนามผู้เย็นชาดุจน้ำแข็ง ทำไมพักนี้เขาถึงมองนางด้วยสายตาแปลกๆ แถมยังหน้าแดงทุกครั้งทีนางแอบคิดเรื่องลามก? และที่น่าสงสัยที่สุด... ทำไมเขาถึงรู้ทันแผนการ 'กินตับ' ของนางไปซะทุกเรื่อง!

หรือว่าความลับระดับ 5G ของนาง จะถูกเรดาร์หัวใจของคนยุคโบราณจับได้เสียแล้ว!? พบกับศึกชิงไหวชิงพริบระหว่าง "ชายจอมสร้างภาพ" กับ "ท่านอ่องจอมรู้ทัน" ที่จะทำให้คุณฮาจนท้องแข็ง และฟินจนหมอนขาด!

ตอนที่ 1

คัท! ขอเล่นใหม่

[เสียงในใจ: 3... 2... 1... แอ็กซัน!]

ความรู้สึกแรกที่แล่นปราดเข้ามาในโสตประสาทของฉันไม่ใช่ความเจ็บปวดจากการทำงานหนักในกองถ่าย แต่เป็นความรู้สึกเปียกชื้นที่ชายกระโปรงและความสับสนที่แล่นขึ้นมาถึงสมองทันใดนั้นหูก็ได้ยินเสียงหวีดร้องแหลมสูงดังทะเลภูแก้วหูนอนอยากจะตะโกนสั่ง 'คัท' ให้รู้แล้วรู้รอด

"พระชยาเอก ท่านทำเกินไปแล้วนะเพคะ"

ประโยคนั้นดังสติของฉันให้กลับเข้าร่าง ฉันลืมนตาโพล่งขึ้นพบว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในห้องนอนคอนโดหรูย่านสุขุมวิท ไม่ได้อยู่ในกองถ่ายละครพีเรียดทุนต่ำช่องน้อยสีที่เพิ่งรับเล่นไปเมื่อวาน เบื้องหน้าของฉันคือสระบัวกว้างใหญ่ ศาลาไม้แกะสลักลวดลายวิจิตรบรรจง และผู้หญิงนางหนึ่งที่นั่งอยู่บนพื้นด้วยท่าทางที่... โอ๊ย! ให้ตายเถอะ แอกดิงเกรดปีซัดๆ

ผู้หญิงคนนั้นสวมชุดสีชมพูอ่อนปักลายดอกท้อ ใบหน้าฉาบเครื่องสำอางบางๆ ให้ดู 'ใสซื่อบริสุทธิ์' แต่มุมปากกลับกระตุกยิ้ม

เยาะเย้ยจางๆ ที่มีแต่คณวงการบินอย่างฉับเท่านั้นที่ดูออก นางกำลังบีบน้ำตา... ไม่สิ ต้องเรียกว่าพยายามบีบน้ำตา เพราะฉันเห็นชัดๆ ว่านางเพิ่งจะหยิกต้นขาตัวเองเมื่อกี้

"ฮึก... ท่านพีหญิง ข้าผิดเองเพคะ ข้าเพียงแค่อยากจะรินชาให้ท่าน ไม่คิดว่าท่านจะรังเกียจถึงขั้นปิดถ้วยชาทิ้งแล้วผลักข้าเช่นนี้"

เดี๋ยวนะ... บทพูดนี้มันคຸ້นๆ

ฉันกวาดตามองรอบตัว ถ้วยชาแตกกระจาย น้ำชาร้อนๆ หล่นเลอะชายกระโปรงของฉัน (เนี่ย ร้อนจริง ไม่ใช่เอฟเฟกต์!) สาวใช้หน้าตาหาเรื่องคนหนึ่งกำลังประคองนางเอกเจ้าน้ำตาผู้นั้น พลางส่งสายตาอาฆาตมาที่ฉัน

ภาพความทรงจำไหลบ่าเข้ามาในหัวราวกับดาวนโหลตไฟล์ 5G... 'หลินวังซู' พระชายาเอก นางเอกผู้อ่อนแอโง่เขลาในนิยายเรื่อง 'ลำนํารักจอมนางวังหลัง' ที่ฉันเพิ่งดูซีรีส์ดัดแปลงจบไปเมื่อคืนและด่าคนเขียนบทจนหลับไป

ใช่... ฉันทะลุมิติมาแล้ว มาอยู่ในร่างของเมียหลวงที่ถูกนางร้ายอย่างที่ถูก 'ซูเหยา' (ยัยชุดชมพูสตอเบอร์รี่นี่) รังแกจนตรอมใจตาย แล้วพระเอก 'อ่องหยางเฟย' ก็ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน

ทั้งที่จริงๆ แล้วรักนางมากแต่ต้องแอบขริมเพื่อความปลอดภัยบ้าง
บออะไรนั่น

[เสียงในใจ: ให้ตายสิ บทช่วยแตกชะมัด! แล้วยังไม่จบ
ดูยัยชูเหยานี้สิ ถ้าฉันเป็นผู้กำกับ ฉันคงไล่คนนางร้ายนี้ออก
ตั้งแต่วันแรก แสดงเป็นนางเอกเจ้าน้ำตา แต่ดาวอกแวก
จังหวะการล้มก็ไม่สมจริง แขนยันพื้นก่อนกันถึงพื้นแบบนั้น
กลัวเจ็บละสิ... ถ้าจะใส่ร้ายว่าโดนผลัก อย่างน้อยหล่อนต้อง
กลิ้งไปกระแทกเสาโน่นถึงจะคุ้มค่าตัว!]

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ปรับจูนร่างกายที่ยังสั่นเทาจาก
ความตกใจ (หรือความโกรธของเจ้าของร่างเดิมก็ไม่รู้) ให้เข้าที่
สายตาของป่าวไพร่รอบๆ มองมาที่ฉันด้วยความหวาดกลัวระคน
สมเพช ทุกคนคงรอดดูฉากเดิมๆ: พระชายนางเอกอีกอีก พุดไม่ออก
ร้องไห้ แล้วก็วิ่งหนีไป

เสียใจด้วยนะยะ วันนี้คนเขียนบทเปลี่ยนแล้ว!

ฉันค่อยๆ ยึดหลังตรง สวมวิญญาณ 'ตัวแม่' ระดับซูปตาร์ที่
กวาดรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมมาแล้วสามปีซ้อน ฉันไม่
ตอบโต้ด้วยความโกรธเกรี้ยว ไม่กรี๊ดร้อง ไม่แก้ตัว แต่ฉันใช้
เทคนิคการแสดงขั้นสูงที่เรียกว่า การแสดงออกทางสีหน้าเล็กน้อย

ฉันทกะพริบตาถี่ๆ สองครั้งให้น้ำตาเอ่อคลอเข้าตาอย่างรวดเร็ว (เทคนิคส่งน้ำตาได้ใน 3 วินาที ไม่เคยทำให้ผิดหวัง) แล้วมองไปที่ซูเหยียด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความ 'ผิดหวัง' และ 'สงสารจับใจ'

"น้องหญิงซู" ฉันทเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลก้องกังวาน ไม่สิ้นเครือเหมือนคนแพ้ แต่หนักแน่นเหมือนคนที่อยู่เหนือกว่า "เจ้าเจ็บตรงไหนหรือไม่?"

ซูเหยียด้วยแววตาที่เล็กลง บทของนางคงเตรียมมาให้ฉันทอาละวาด นางจึงรีบแก้เกม "ข้า... ข้าไม่เจ็บเพคะ แต่ท่านพี่หญิง... ฮึก... เหตุใดต้องรุนแรงถึงเพียงนี้"

สาวใช้ตัวแสบที่ชื่อ 'เสี่ยวชิง' รีบเสริมทันที "ใช่เพคะ! บ่าวเห็นเต็มสองตาว่าพระชายาพลักพระชายารอง จิตใจท่านช่างโหดเหี้ยมนัก พระชายารองอุตส่าห์หวังดี"

[เสียงในใจ: โอ้โฮ... อินเนอร์มาเต็มนะนางบ่าวไพร่ สายตาดึงดูดนั่นเล่นดีกว่าเจ้านายนิสสัยเสียของหล่อนซะอีก แต่ขอโทษที บทนี้ฉันทไม่ได้เขียนให้หล่อนมาขโมยซีน]

ฉันทหัวเราะในลำคอเบาๆ เป็นเสียงหัวเราะที่ฟังดูเย็นยะเยือก จนขนแขนคนรอบข้างลุกชัน ค่อยๆ ก้าวเท้าเข้าไปหาเสี่ยวชิง

ชายกระโปรงยาวลากผ่านเศษถ้วยชาที่แตกกระจาย เสียงฝีเท้า
ของฉันทันทีแน่น มั่นคง

"เจ้าชื่อเสี่ยวชิงใช่หรือไม่?" ฉันทามเสียงเรียบ พร้อมกับส่ง
รอยยิ้มที่ไปไม่ถึงดวงตาให้

"พะ... เพคะ" เสี่ยวชิงเริ่มเสียงสั่น หน้าถอดสี

"เจ้าเป็นบ่าวรับใช้ข้างกายพระชายารองสินะ" ฉันท้วงจังหวะ
นิดหนึ่งเพื่อสร้างความกดดัน ก่อนจะตวัดสายตาคมกริบมองนาง
ตั้งแต่หัวจรดเท้า

"ช่างน่าชื่นชมนักที่เจ้ารักเจ้านาย"

เพียะ!!

เสียงฝ่ามือกระทบแก้มดังสนั่นลั่นศาลา ไม่ใช่ซูเหยงาที่โดน
เพราะการตบเมียน้อยมันดู 'ตลาดล่าง' เกินไปสำหรับบทพระ
ชายาเอก ดังนั้นหน้าที่รับแรงกระแทกตกเป็นของนางเสี่ยวชิงที่
แก้มซ้ายขึ้นรอยนิ้วมือห้านิ้วแดงเลือดทันที

ทุกคนในเหตุการณ์อ้าปากค้าง เจียบกริบราวกับมีคนกดปุ่ม
Mute

[เสียงในใจ: อ๊วยตาย... ใส่แรงเยอะไปหน่อย เจ็บมือซะมัด!
รู้ว่าว่าความรุนแรงไม่ใช่ทางออก แต่สำหรับยัยนี้ถือเป็นการทำ

กายภาพบำบัด เพื่อจัดกระดูกกรามให้เข้าที่ก็แล้วกัน ข้อหา
แย่งบทพูดเจ้านาย]

"จะ... เจ้า... พระชายา ท่านตบข้าทำไม" เสี่ยวชิงยกมือกุม
แก้ม น้ำตาไหลพรากด้วยความเจ็บจริงไม่อิงนิยาย

ฉันทะบัดข้อมือเบาๆ รวากับปิดฝุ่นผง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ราชินิกุลผู้ทรงภูมิ

"ข้าไม่ได้ตบเพราะอารมณ์ส่วนตัว แต่ข้ากำลังสั่งสอนเจ้าใน
ฐานะ 'พระชายาเอก' ของจวนอ่อง" ฉันทประกาศก้อง แหวตาก็เคย
อ่อนแอหายวับไป เหลือเพียงอำนาจที่กดข่มคนทั้งศาลา

"ข้อหนึ่ง... เจ้าเป็นเพียงบ่าวไพร่ แต่กล้าขึ้นเสียงใส่เจ้านาย
ต่อให้พระชายารองจะรักเจ้าดุจพี่น้อง แต่ลำดับชั้นในจวนอ่อง
ต้องชัดเจน วาจาสามหาวเมื่อครู่ หากท่านอ่องมาได้ยิน หัวของ
เจ้าคงไม่ได้อยู่บนบ่า"

ฉันทเหลือบตามองซูเหยาที่ตอนนี้ลืมหืมบิบน้ำตาไปแล้ว และ
กำลังมองฉันทเหมือนเห็นผี

"ข้อสอง" ฉันทก้มลงมองซูเหยา ย่อตัวลงเล็กน้อยแล้วยื่นมือ
ไปเชยคางนางขึ้นมา เบาๆ แต่แฝงแรงบีบ

"น้องหญิงซู เจ้าบอกว่าข้าผลักเจ้าเพราะรังเกียจน้ำชาที่เจ้า

ขงมางั้นหรือ?"

"พะ... เพคะ ท่านพี่หญิง" ชูเหยาตะกุกตะกัก พยายามจะกลับเข้าบท

"เซ่นนั้นก็แปลกนัก" ฉันทุกขึ้นยืนเต็มความสูง ซี่ไปที่คราบน้ำชาบนกระโปรงของฉันทึ่เปียกชุ่ม

"หากข้าผลักเจ้าออกไปตามสัญญาตัญญาณ เหตุใดน้ำชาถ้วยนั้นถึงหกใส่ตัวข้าจนเปียกโชกเช่นนี้? ตามหลักฟิสิกส์... อ้อ ตามหลักเหตุผล หากข้าผลักเจ้า ถ้วยชาในมือเจ้าควรจะกระเด็นไปทางด้านหลัง หรือหกใส่เจ้า ไม่ใช่รตราดใส่ตัวคนผลักเต็มๆ แบบนี้"

ฉันทึ่กวาดสายตามองไปรอบๆ "เว้นเสียแต่ว่า... มีคนตั้งใจสาดใส่ข้า แล้วแกล้งทิ้งตัวลงไปกองกับพื้นเพื่อเรียกร้องความสนใจ"

เสียงซุบซิบเริ่มดังขึ้น สายตาจับจ้องไปที่ชายกระโปรงเปียกๆ ของฉันทึ่ และท่าทางการล้มที่ดู 'ปลอม' ของชูเหยา ทำให้บ่าวไพร่ที่เคยเชื่อชูเหยาเริ่มมองหน้ากันเล็กน้อย

จนชูเหยาหน้าซีดเผือด รีบแก้ตัว "ไม่ใช่พะคะ ข้า... ข้าเพียงแต่ตกใจ มือไม่อ่อน"

"โถ... น้องหญิง" ฉันทึ่ถอนหายใจยาวๆ เปลี่ยนโหมดจาก

นางพญากลับเป็นพี่สาวผู้เมตตา (แต่ปากร้าย) ในเสี้ยววินาที

"ร่างกายเจ้าช่างอ่อนแอราวกับกิ่งหลิวลู่ลม เพียงแค่ตกใจก็
ขาอ่อนแรงถึงเพียงนี้ ข้าเกรงว่าหากท่านอ่องรู้เข้า พระองค์คง
กังวลมิใช่น้อย ที่จะให้คน 'ซีโรค' เช่นเจ้ามาดูแลเรื่องในจวน"

คำว่า 'ซีโรค' กระแทกใจดำซุเหยาอย่างจัง เพราะนางภูมิใจ
ในความงามที่ดูบอบบาง ไม่ใช่ความเจ็บป่วยไร้ประโยชน์

[เสียงในใจ: เป็นไงล่ะ เจอสกิลแม่ เข้าใจหรือยังคำว่า
การ แสดงแบบต้นสดนะ นี่ฉันทยังออมมือให้นะ ถ้าเป็นในกองถ่าย
จริง ผู้กำกับคงสั่งคัทแล้วตะโกนตำหนอนว่า 'เล่นแข็งเป็นหิน'
ไปแล้ว! อ้อ และอีตาท่านอ่องที่แอบดูอยู่พุ่มไม้ตรงนั้นนะ
ออกมาได้แล้วมั้ง ขารูสึกเย็นๆ วูบๆ เหมือนมีเรดาร์จับผิด]

ทันทีที่ความคิดของฉันทจบลง

จิ้งหะนรก... เอ้ย จิ้งหะชิทคอมก็มาถึง

เสียงฝีเท้าหนักแน่นและเสียงประกาศขององครักษ์ก็ดังขึ้น

"ท่านอ่องเสด็จ!"

ร่างสูงใหญ่ในชุดสีดำขลิบทองเดินเข้ามาด้วยท่าทางองอาจ
ใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพเจ้าปั้นแต่ง แต่เย็นชาไร้อารมณ์
เหมือนรูปปั้นหิน สายตาคมกริบกวาดมองสถานการณ์ตรงหน้า

ก่อนจะมาหยุดที่ใบหน้าของฉัน

อ่องหยางเพย... สามี่ในนามที่(โจ)แสนดีของฉันมาถึงแล้ว

ซูเหยารีบพลิกตัวเปลี่ยนท่าทางจากที่นั่งอย่างเรียบร้อย กลายเป็นกึ่งนั่งกึ่งนอน เอามือกุมหน้าอก ทำหน้าเหมือนคนกำลัง จะขาดใจ "ทะ... ท่านอ่อง ช่วยหม่อมฉันด้วย... พี่หญิงนาง"

ฉันมองการแสดงนั้นแล้วอยากจะกลอกตามองบน ถ้าไม่ติด ว่าต้องรักษาภาพพจน์

ฉันหันไปสบตาท่านอ่อง แล้วค่อยๆ ย่อกายการระอย่าง งดงามที่สุดเท่าที่กล้ามเนื้อความจำของร่างนี้จะทำได้ พร้อมกับส่ง สายตาตัดพ้อที่ฝีกหน้ากระจกมาเป็นพันครั้งไป

ตอนที่ 2

ท่านอ่องผู้(แก้ง)เย็นชา

ความเงียบแผ่ปกคลุมศาลาทันทีที่ร่างสูงสง่าของบุรุษผู้เป็นเจ้าของจวนก้าวเข้ามา อ่องหยางเพยยืนอยู่ตรงกลางวงล้อมใบหน้าหล่อเหลานั้นเรียบสนิทไร้อารมณ์ รวากับประติมากรรมน้ำแข็งที่แกะสลักอย่างประณีต สายตาคมกริบของเขากวาดยั้งร่างที่สั่นเทาบนพื้นของซูเหยา ก่อนจะเลื่อนมาหยุดที่ข้า... พระชายาเอกผู้ยืนหลังตรงเชิดหน้า ท่ามกลางเศษซากของถ้วยชาและสาวใช้ที่แก้มบวมเป่ง

ตามบทบาทปกติที่ไอ้เจ้าของร่างเดิมโดนกระทำ เขาก็ควรจะรุดเข้าไปประคองซูเหยา แล้วตวาดใส่ข้าเบรียงๆ ด้วยประโยคคลาสสิกอย่าง ‘วังซู! เจ้ามันโหดร้าย จิตใจคับแคบ’ แล้วไล่ข้ากลับเรือนไปพ่นๆ จากสถานการณ์เสี่ยงตายนี้สินะ

เออล่ะ พ่อพระเอกมาดขริ่ม เชิญขึ้นเวที ฉันทพร้อมรับบทนางร้ายผู้ถูกกระทำแล้ว

ซูเหยารีบฉวยโอกาสทอง น้ำตาที่แห้งเหือดไปเมื่อครู่กลับมาไหลพรากได้อีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ “ทะ... ท่านพี่ ท่านมาก็ดี

แล้ว ท่านพี่หญิงนาง...”

“หุบปาก”

เสียงทุ้มต่ำเย็นเยียบดังขึ้นชัดเจนจิ้งหะ แต่ผิดคาด... สายตาของเขาไม่ได้มองที่ซูเหยา มันจับจ้องมาที่เข้าด้วยความเข้มข้นที่อ่านไม่ออก

ข้าแสรังทำเป็นหลุบตาลงต่ำ มองปลายเท้าตัวเองด้วยท่าที่เฉยเมยเนื้อเฉยเมยตัว ริมฝีปากเม้มแน่นเหมือนกำลังสะกดกลิ่นความน้อยใจ สองมือประสานกันแน่นที่หน้าท้อง แสร้งทำไหล่น้อยๆ เหมือนลูกนกตกน้ำ

[เสียงในใจ: มองอะไรนักหนาพ่อคุณ จะต่าก็รีบต่า แดดเริ่มร้อนแล้วนะเนี่ย เตี้ยวรองพื้นฉันทไหลเยิ้มหม สาบานเลยนะ ถ้ายืนใกล้ขนาดนี้ ยอมรับว่างานดีไม่หยอก ขนาดขนตาข้ายาวงอนบังไว้ ก็ยังหล่อทะลุระดับ 4K ถ้าไม่ติดว่าเป็นสามีเฮงชวยละก็ แม่จะจับจวบให้ปากแจ๋เลยคอยดู! อูย... ดูสันกรามคมๆ นั้นสิ น่ากัดชะมัด!]

“!!!”

จู่ๆ ร่างสูงของหยางเฟยก็ชะงักกึก ไหล่กว้างเกร็งขึ้นมาวูบหนึ่งเหมือนคนโดนไฟฟ้าสถิต ใบหน้าที่เคร่งขรึมเริ่มมีรอยแดง

จางๆ ลามขึ้นไปถึงโบริหู เขาผงะถอยหลังไปครึ่งก้าว ดวงตาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยด้วยความตกตะลึงระคนสับสน

จนข้าที่แอบเหลือบตามองเขาผ่านแพขนตาอุทานในใจ เอ๊ะ? เป็นอะไรของเขา? หรือหน้าข้ามีอะไรติดอยู่?

“ท่านอ๋อง?” ข้าเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา เจือความเศร้าสร้อย

“หม่อมฉัน... หม่อมฉันรู้ว่าท่านคงจะโกรธที่เกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ แต่ขอให้พระองค์ทรงฟังเหตุผล”

[เสียงในใจ: โกรธสิยะ โกรธให้สุด! ยิ่งนายดำฉันแรงเท่าไรหฺร คนอ่าน... เอ๊ย บ่าวไพร่พวกนี้ก็จะยิ่งสงสารฉันมากขึ้นเท่านั้น เร็วเข้าสิพ่อพระเอกไม้เลื้อย ดำเลย! ดำให้หนักๆ แล้วฉันจะได้แก๊งเป็นลมล้มพับใส่แผงอกแน่นๆ ของนายสักที ให้ตายเถอะ หุ่นตีฉิบหาย ใส่ชุดทหารนี่มันกร้าวใจจริงๆ!]

“แค่ก!” ท่านอ๋องหลุดโอ้ออกมาอย่างเสียกิริยา เขาถึงกับยกมือขึ้นปิดปาก ดวงตาที่เคยมั่นคงเริ่มลอกแลก เขามองซ้ายมองขวาเหมือนหาต้นเสียง แต่เมื่อพบว่าริมฝีปากของข้าปิดสนิท ใบหน้าของเขาก็ยิ่งฉายแววพิศวงหนักกว่าเดิม

ซูเหย้าที่นอนก่อกอยู่บนพื้นเริ่มทนไม่ไหว นางพยายามคลาน